

Као аналитичар домаћих политичких збивања овај текст бих могао почети кратким освртом на одлуку Есада Џуџевића да се више не сматра чланом владајуће већине. Не улазим сада у разлоге којима је Џуџевић тај корак правдао, не мислим, такође, ни да ће његов потез тренутно нарочито закомпликовати политичку сцену, нити да ће угрозити владајућу већину у скупштини Србије, али скрећем пажњу да је Џуџевићева „принципијелна одлука“ само увертира и тек благи наговештај онога што ћемо гледати у наредном периоду, а о чему сам на овим страницама писао пре неколико месеци, поводом укидања тзв. бланко оставки. Нема дословно никога из политичког живота, било да је у власти, било у опозицији, ко се приватно није сложио са мојом тадашњом оценом да ће наводно „ослобађање“ посланика од стеге партијског мандата заправо довести до брзе посланика, ад хок трговине посланичким мандатима и, све у свему, обесмишљавања изборног процеса, даљој компромитацији демократских процедура и још већег изневеравања воље народа него до сада.

Али притисак НВО сектора, бриселских чиновника и домаћих „експерата“, уз позивање на „европска искуства“, ставове Венецијанске комисије и обавезу испуњавања постављених нам „домаћих задатака“, били су јачи не само од мојих аргумената, него чак и од реалног, дугорочног интереса домаће партијске олигархије. Узгред речено, када овако клецају под релативно слабим притиском, и то још у ствари у којој је донекле угрожен и њихов лични, односно групни интерес, можемо само претпоставити како и колико се опирају и колики отпор пружају по другим питањима.

Могао бих се такође осврнути и на све учесталије гласове са разних страна политичког спектра да је потребно извршити „ревизију пљачкашких приватизација“ и у тим позивима, који се периодично актуелизују на сваких пар година, препознати сигуран знак – нешто као кукурек, љубичице и остале „веснике пролећа“ – да се избори полако, али неумитно ближе. (А поменута ревизија наравно да јесте потребна и да ју је требало извршити одавно, али не само „про форме“ и у сврху предизборне демагогије.)

Али заиста не могу да се бавим локалним политичким трицама када се ту пред нама, пред равнодушним погледом светске јавности, уз ћутњу или чак одобравање светске интелектуалне елите, убија једна држава и крвари један народ, вештачки спајан и раздвајан туђом политичком вољом и лењирима колонијалних картографа. Ако смо некада имали дилему како то да се светско јавно мњење замајава разним глупостима и полако привикава на сцене разарања у Југославији, Ираку, Либану или Авганистану, ако смо се некада нервирали и питали како то да „они“ могу мирно да живе, раде и

Реквијем за Либију

Пише: Ђорђе Вукадиновић
понедељак, 18 јул 2011 23:28

забављају се док нас бомбардују и док ми гинемо, сада можемо натенане студирати како то функционише.

„Убијају један народ!“ узвикивао је Виктор Иго у француској скупштини 29. августа 1876. и говорио о интересима, равнодушности и лицемерју светских влада, при томе апелујући и рачунајући на „човечност“, „човечанство“ и светско јавно мњење. Данас је ствар још много гора – данас тзв. светским јавним мњењем готово у потпуности господаре владе и владари који сада говоре управо у име „човечанства“, „хуманости“, „демократије“ и људских права“ и више нема земаљске инстанце на коју жртва може да се позива и од које може да очекује спас.

Иго је у том свом чувеном говору говорио о Србима. Био је то претпрошли век. Крајем прошлог, Срби су поново били жртва и мета удружене неправде, лицемерја и равнодушности. Зато бисмо ми морали бити последњи на свету који ће подлећи овом малигном коктелу бруталне силе, опортунизма, површности и потискивања који доминира светском политиком и светским јавним мњењем и не би нам смела бити никаква утеха то што су, наводно, „други још гори“, и што су, на пример, Бугарска, Хрватска и сличне земље у свом опортунизму и улизиштву светским моћницима отишле и који корак даље.

За разлику од многих западних – па и неких овдашњих – политичара, институција и интелектуалаца, ни ја ни НСПМ никада нисмо добили ни једну либијску донацију, нити на њу рачунамо у будућности. Никада нисам имао много симпатија за либијски систем и његову комбинацију ислама, социјализма и непосредне демократије, нити за Гадафијев бизарни и екстравагантни стил, а још мање за његову амбицију да „извози револуцију“. Али, забога, тамо бесни рат, тамо уништавају једну земљу и убијају један народ – све пред равнодушним очима анестезираног светског јавног мњења и уз апсолутно морбидна, све апсурднија, све циничнија и све бахатија образложења водећих личности западних интервенциониста.

Док НАТО бомбе неселективно пљуште по цивилним и војним циљевима широм Либије, и док уз такву ваздушну потпору побуњеничке снаге воде тенковске офанзиве на широком фронту око Бреге и према Триполију, док Париз и Лондон убрзано шаљу појачања у виду нових авиона, хеликоптера и ко зна колико „оперативаца“ на терену, Хилари Клинтон и њен британски колега Хејг изјављују да се напади морају наставити и интензивирати јер „Гадафи наставља да тлачи свој народ и угрожава га“.

Преломни догађај се вероватно одиграо у ноћи између 30. априла и 1. маја када су у плански изведеном убилачком нападу НАТО бомбардера убијени Гадафијев најмлађи син и троје унучади старости од четири месеца до три године. Од тог тренутка, једна нелегитимна војна интервенција прерасла је у „савршен“ (у смислу „перфектан“, „потпун“) злочин, а сви који су у тој акцији учествовали постали су саучесници у заједничком злочиначком подухвату. Парадоксално, али по разумљивом психолошком и политичком обрасцу, након овог ужасног злочина саучесници у њему су се још чвршће интегрисали, док је чак и оно до краја неизманипулисано јавно мњење почело напросто да окреће главу од ове болне и непријатне теме. Јер са том сликом у глави напросто не можете мирно живети и уживати у својој омиљеној серији, дербију или ријалити програму. Сем тога, након тог догађаја постало је јасно да је створена ситуација „или Гадафи, или ми“, односно „или Либија или кредибилитет запада“ и да ће, сходно томе, нападачи морати да иду до краја у својој мисији „утеривања демократије“ у врелом либијском песку, па су и многи, у почетку неутрални, пожурили да се на време престоје на победничку страну.

Вреди, такође, обратити пажњу и на држање Русије и Кине, које не само да су дозволиле изгласавање резолуције у Савету безбедности којом се западним савезницима дају практично одрешене руке за интервенцију у Либији, него чак нису могле или нису хтеле да спрече ни срамно подизање међународне оптужнице против Моамера Гадафија, оптужнице којом се – још једном – међународна правда показује као инструмент и слушкиња западних дневнополитичких интереса. И док песимисти сматрају да је то доказ слабости и немоћи Русије и Кине да се озбиљно супротставе вољи западних империјалиста у стварима до којих је овима збиља стало и на којима инсистирају, оптимисти, пак, покушавају у томе да пронађу елементе лукавства и намере да се запад увуче у један бесперспективан пустињски рат и тако избламира и ослаби. Али шта год од тога да је случај, чињеница је да се убијање Либије наставља и да нико ништа озбиљно не предузима да се то спречи.

Својевремено су се по страницама српских медија одбројавали дани до избора и смене Милошевића, па до почетка ЕГЗИТА, до исељења Томислава Николића из Булевара Зорана Ђинђића и сличних, више или мање важних, односно бесмислених ствари. Зато је та форма већ мало потрошена. Али је, у овом конкретном случају, такође можда и највише што можемо да учинимо у овом тренутку то да не окрећемо главу, да памтимо, да сведочимо и да подсећамо.

Данас је осамнаести јул 2011. и 122. дан злочиначке агресије на Либију.